

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

TUŠENÍ JARA.

Jaroslav Vrchlický.

Vad' mozem se v dalece vlnit ztáta pára; sávím tisíc písní, že to vlečka jara!

Sázím tisíc písní, že dnes a nás bylo a zem zpíatí tisíc v noci polibilo.

A v tom polibení kam vložilo nohu, tam do rána zkvety bílé růže blohu.

A v tom polibení kam sklonilo hlavu, z vlasů kvonalinky vypadly mu v trávu.

Šlo — a než mu rizu operila rosa, všecky svoje písně vtlačilo v hrnčisko kosa.

Šlo — a než se mohlo ztajit v páru vannu, kos jít probodit se, dal se do hvízdání.

Vymýval se zimě, a v té melodii táhla vzduchem sladká vůně akácií.

Smál se Ap. slábnu ze svou moudrou hlavu posud okřívají v bílém, sněžném hávu.

Smál se uně, že darmo hledám lásku, štěstí,

Hlídka však nezím v svých nohou květy.

VELIKONOCE.

Velikonoční svátky nám přináší dvojí radost, neboť zároveň s nimi cítíme příchod jara, obrození přírody! I ptačtvo se k nám vrací s radostnou zprávou a vyzývá nás, abychom i my se probudili a jásali zároveň s nimi.

S radostí každý z nás odloží ty zimní chumčury a vrhne se zároveň s ptačtvem do té milé a krásné jarní přírody, kde okřeje a též najde mnohý a mnohá úlevy, pro svou skormoučenou duši. Radujeme se zároveň s radujícími, alespoň dle možnosti!

Protož přeji všem etěným čtenářkám a čtenářům šťastné a veselé svátky.

ZAPOMENUTÁ BÁSNÍRKA ČESKÁ.

V právě vyšlých "Ženských Listech" věnována je delší vzpomínka Boženě Čechové, sestře básníka Svatopluka Čecha, jež narodila se 22. února 1847 v Bezděčkově u Klatov. Božena Čechová působila od r. 1868 jako učitelka na měšťanské škole dívčí v Plzni, kdež stala se brzy středem celého českého života. Plzeň tehdy měla ještě silně německý nátěr.

Čechová byla přítelkyní Elišky Krásnohorské. R. 1870 uveřejnila v "Květech" básně "Klam," jež zaujala pozornost mladého tehdy Vrchlického, takže psal v červení r. 1871 z Klatov, kde studoval, bratru svému do Prahy, že 30. července, až obdrží vysvědčení, vydá se pěšky do Plzně, aby tam poznal Elišku Krásnohorskou a Boženu Čechovou.

Božena Čechová napsala ještě několik básní, ale za nedlouho ustala. V jednom ze svých dopisů praví o tom: "Ta poesie, která druhdy bývala ve mně, proměnila se v sílu. Já mohu vše učit, co chci, jindy jsem ale nemohla číst." B. Čechová provdala se za ředitelku mlýnu Adolfa Uhlíře a zemřela 2. února 1880 v Plzni, kdež pochována byla na hřbitově u sv. Mikuláše.

Již delší čas se v Omaze mlví a i pracuje ve sborech J. C. D. o postavení stánku, trvalého to pomníku, v podobě krásné moderní sítě J. C. D., která by vyhovovala požadavkům ne jen dámské jednoty, ale všech dámských spolků v Omaze, kterých jest zde velké množství. Jsou zde různé náhledy stranu tohoto počínání. Jedni jsou toho náhledu, aby se stavěla síň společná, totiž aby se sdružily podílkou toho všechny ženské spolky. Ale spolky tyto jsou jen odvětví různých jednot a nejsou to tudíž dámské české samostatné jednoty.

Jest žádoucí, aby všechny ženy příslušné ruku ku společnému dílu, neboť většina žen v těchto společněch přihlíží ke jednotě Českých Dam a tak jim na tom má záležet, aby síň byla postavena a nesla jména této mohutné jednoty a tím i zajištěna její trvání v tomto městě.

Černoooká Marjánka, Cedar Bluff, Neb. — Čtená redakce! — Buďte tak laskavi a uveřejněte zase můj dopis. Jsem vždy tak ráda, když přečhlnu články v "Pokroku," kde jest vždy tolik zábavného čtení, zvláště dopisů, které jsou vždy pěkné a velice poučné, ovšem nejvíce pro mladé slečinky, příkladně jako já, již je každá rada dobrá. Myslím, že je "Pokrok" milým hostem v každé české domácnosti. — Již zase mnoho krásných a uplakaných dnů zapadlo do věčnosti od té doby, kdy jsem poslední psala. Tehdejší můj dopis se někomu líbil a jiným zase přý nikoliv. Však musíme být již tak laskavi a shovívaví a mně prominout, neboť jak jsem již v prvním svém dopise podotkla, v české řeči na píro napadám — ha, ha — a v psaní se ovšem tak jako některá jiná dáma nevyznám. Když jsem prvý svůj dopis psala, tu jsem byla to- ho přesvědčena, že ho v časopise neuvidím, nýbrž že dopis spíše jako nějaký cirkus krásně do kose pomáskuje. Když však jsem ješ- tě otistěný v časopise spatřila, byla jsem velice mile překvapena. Proto redakci děkuji, že tak laskavě dopis otiškla, třeba že jíž z toho hlava již bolela — že ano? Doufám však, že i tento dopis bude uveřejněn, ačkoli jsem ještě za zaslání písně nepoděkovala. Několik již dopisů měla jsem napsáno, však místo, abych je odnesla na poštu, v prach a popel se změnily. Všem Vám tudíž děkuji a rovněž i p. Emilu Popšíkovi v Rouchovanech, neboť bylo mi velice milým čísti Váš poslední dopis, v němž jste si i na mne vzpomenul, Nikoliv, Emil, do moře jsem ještě nezapadla, jak jsem ale již podotkla — obávávala jsem se psáti. Nesmíte si myslet, že jsem se snad na Vás hněvala, to nikoliv — ba naopak, byla jsem nad míru potěšena, že až daleko tam za tím mořem, na můj dopis odpovídáte. Škoda, že nemám křídla jako ptáček, abych mohla tam přeletět, neboť mám tam příbuzné, totiž rodinu Kuglerovu. Zde v této zemi jsou z ní čtyři bratři a sice, John, Frank, Josef a Václav a tam žijí jejich rodiče. Josef a Václav Kuglerové mi často říkali, že Vás též dobře znali a rovněž i Vaše sestřence — že ano? Píšte tudíž brzo opět něco zábavného a i všeliké jiné zprávy, podávejte, neboť v této zemi jest mnoho těch, kteří Vaši tamní krajinnou dobře znají a těší se tuž, když sponu jednou za čas zprávy odtamtud se zde do- vědí. Vaši sestřence také děkuji; dráhá slečna, (jméno Vaše jsem již zapomněla) pište také. — Počasí máme stále dosti pěkné a jen tu a tam trochu sněhu napadlo a při tom mrzlo. Psala bych více, bojím se ale toho panna kose, abych mu do oka nepadla, aby se totiž rázem do mě nezamuloval. Žádám redakci, aby byla se mnou trpělivá. Píšte mi leráda i jiné zprávy Váš pošlu. — Takové mladé slečince zajisté promínete. Chlape, pište také a hodně něco veselého. Srdečný pozdrav na et. čtenáře, příbuzným a známým tam za mořem "pae a pusu!"

M. Jilemcká, Psáno 25. ledna '14.

ZIMA.
Padá bílý snížek, padá, teploučko je jako s jara, slunkočko se náhle zjeví, ulivně dolů hlídí; podívat se pojdte děti, střibrňučky dolů leť.

Kam jen si je uschováme, koulí si z nich naděšáme, to jich leť, to jich padá, už jich leží plná řada; pojďme všichni, nemeškajme, všecky si je uschovajme.

O-je, o-je, to jich leť, sbírajte je milé děti, slunko vyšlo z mraků celé, vozele se dětem směje; sbírajte je, děti zlaté, střibrňučky už se tratí.

ZIMA.

M. Jilemcká, Psáno 12. února '14.
Ona chce být s tebou všady, ta rozmarná bílá paní, usadila se tu lehee, ani se jí od nás nehee.

Ona chce být s tebou všade, na dvoře i na zahrádě, stále se ti v patach krade, Bože, vzdýť je všade, všude.

Pilnou ruku kolem shání, uložila kvítka v spaní, dále leť, dále pílí, vše přikrývá v rubáš bílý.

Pilná, dbalá ve své práci, hned je dál a zas se vrací, v stálé pílí písní pje, bílým střibrem cesty kreje.

Okna naše divně krásná, všecko venku zimou straší, chee-li zvlhčnout, kudy pílí, zahleďněš jen závoj bílý.

Když se slunko s nebe směje, pak je štěstí její celé, zvedá k nebí svoje zraky, hleď, mám dote hvězdy taky.

Jedna čtenářka, Clarkson, Neb. Čtená redakce! Zde Vám zasílám předplatné na časopis, částku \$1.50. Velice mi těší, že se do- přívateľe zastávají a podávají svojí úsudek, že nemají být ku- řelny a všeliké herny, jen te- bdy, když by městská rada na to dohlížela. Tu by pak nebyla tu- lík nesvad. Dobře pře p. John Noll, z Niobrara, v Pokroku, ze dne 26. března. Jen kdyby se li- dle dle toho říkli. Muž se mo- řil dopisy těch dopisovatelek — Jen hodně dopisuje! V posled- ním čísle jsme měly dopisy jen ze Sa. Omaky. Srdečný pozdrav na redakci a všechny čtenáře a čtenáře tohoto listu.

Hned koupila. Myslím, že tomu paní Ulová nebude věřit, ale ať se zptá paní Žabkové, ona jíž to dovede. Čtená čtenářky, také jste některá chodila na bílou sobotu pálit díže? Já byla jenom jednou a to ještě, že bratři nemo- hli jít. Tehdy tatínek mně po- vidá, bych šla sama. Vybrala jsem si tedy pěkné polénko, však tatínek mně ještě připomenul, jen abych si pěkně vybrala, stejně že prý domů možná žádné nepřine- su. Vzadu za kostelem jsme byli jako vojáci na vartě. Každý jme držel polénko a čekali, až přijde kostelník. Jedna babička si při- nesla polénko (ale hodné velké) a měla je na provázku přivázané, tak aby se jí neztratilo, když tu jeden chlapec jí povídá: "Babi- čko, proč máte to polénko přivá- zané na provázku?" Nu, aby mi je tamhle ti darebové neukradli, jako se mně to vždycky stane, načež jí chlapec povídá: "Tedy si je dejte, kde bude nejvíce hr- níče hořet, aby se vám dobře spá- chlo. Máte hodné velké?" Ty jsi hodný, hochu, ale tamhle ti darebové, ti už po něm koukají! Za chvíli se chlapec vytratil a mluvil s kostelníkem a oba se smějili. Kostelník přišel, rovná hranice a babičino polénko dá až ke spodu. Na to zastavil chlape- ce na jednu stranu a děvčata na druhou stranu. Přijde kněz, po- světí hranice a kostelník jí zapá- líl, při čemž povídá, až řeknu, jedna, dvě, tři, tak si můžete po- léčka brát. Hranice hoří a chlape- ce se začnou strkat. V tom ko- stelník hranici poleje vodou a než došel jedna, hoší byli na hrani- ci a v tom kouří je nebylo ani vi- dět. Já jsem stála a dívala jsem se na ně. Ten hodný chlapec vo- lá na babičku, pojďte sem, já vám vřím provázek! Babička ne- měla polénko ani provázek a běží ke chlapec v domě, že jí dá to její polénko, on ale podává jí jen provázek. Babička se rozlobila a povídá: Ty podvodníku, ty's mě chtěl jenom dostat dál od hrani- ce, abych nedostala žádné polé- nko, jsi také takový, jako ti druzí. Babička odešla domů bez polé- nka. Chlapecovo polénko dostal ko- stelník, kdežto já jsem si sebra- la, co jíž žádný nechtěl. Tatínek měl pravdu, neboť vybrala jsem si polénko pěkné, domů ale jsem nesla ohariky. Ovšem, měla jsem přece více, než babička. Na květnou neděli, co byly kočičko- vý pruty v kostele posvěceny a pak z těch polének, dělaly se kříž- ky, které na boží tělo jsme nosili do polí a tam je zapichovali, aby byla pěkná úroda a aby krou- py nepodlouky. Jestli se to tak ještě dělá, nevím, neboť jsem přes třicet roků v Americe a za ta léta se mnoho změnil. Dopis p. J. Nolla, Niobrara, Neb., se mně úplně zamuloval. Nejsm sice sufražetkou, jsem ale pro ženské hlasovací právo — v tom smyslu, jak vy, etěny pane, pište. Každý Váš řádek obsahuje v sobě do- sti pravdy. Nechej se v všem ší- řeti rozepisovati, abych nezabra- lla mnoho místa druhým dopisova- telkám, ale váš dopis, jak někte- rým ženám, tak i mužům by měl sloužit za příklad. Zvláště těm otěm, kteří vládnou celým mě- stem a jsou na prvním místě. Ti kdyby prováděli písně zákon- tam, kde mají, jistě by nebylo tolik špatnosti a nevěle mezi ro- dinami. Salony to nedělají. To jsou veřejné místnosti a v čas večerní jsou zavřené. Ale ty ne- viditelné skrýše a ty zapovězené brvy, to jest zákazy jak pro muže tak i pro mladíky. Na to se ale nevídí, žene se jenom na salony, kde majetník si musí svoji fičen- su v čas zaplatit, jinak by neměl povoleno salón otevřít. Vždyť máme teď dost velké poplatky a což kdyby nebyla ještě licenze za salóny, kdo by to potom platil? Zkus ježom my majetníci. Zkus, sice jsem také dost, ale nikdy jsem nereptala na salony, ten žaluděk do salonu netáhne ani mu do kapsy pro peníze nesahá. A case dopis jedné paní se mně zamuloval, kde totiž ona odau- zuje ženy, by chodily do práce. Muž, že může tolik vydělát, by vydělval rodinu. Auu, mž: i kdy- by byla rodina sebe větší, ale jen tehdy, když muž má lepší a stá- telnou práci. Jinak ale jest tomu- tam, kde jest vydělek malý a je- ště třeba neupos v rodině, aneb jest mužček bambáček, nebo se práce baří. Ca tam potom má u

bohá matka dělati? Má nechat dívky hlady, aneb na polo oble- čené jen proto, že otec nemá citu nad svoji rodinou? Nikoliv, sta- rostlivá matka toho nesebe, ona vynaloží vše, ba i zdraví, by dí- tkám zaplatila vše, co potřebují. Potom jestli dívky třeba nejsou hodné, tu dává se vina matce, že je dobře nevychovala. Ba mno- hokrát je sama matka za svoji starostlivost a přičinně zklamá- ná, neboť když dívky odrostou a mohou se samy uživit, tak se o matku málo starají, ba ani si na ni nevzpomenou. A koho jest to vina? Otevoa, že je k tomu ne- učil, by matku ctily a její lásku jí splácely. Ó, my matky, ač má- me mnohokráte srdce raněné, mu- síme trpět, ať jest to dobré neb- zlé. Vždyť Ježíš Kristus také byl od svých žoldnějšíh nevině na kří- ži ukřižován a také za nás vše- chny trpěl a nás svou smrtí vy- koupil. Lehko se zármutek způ- sobí, těžko ale se snáší. Pomys- leme si však, že nevědomost ří- čku nečiní.

Marie Minář, Burwell, Neb., 30. března. — Čtená redakce! "Žen- ské Hlídky!" Jsem bedlivá čte- níčka Hlídky a zároveň si vší- mám i jiných dopisů, zvláště kte- ré jednají o našem volebním prá- vu. Již jsem chtěla dříve psát, ale nemohla jsem se k tomu od- hodlat. Předně jsem slabá písár- ka a pak mám dost jiné práce v hospodářství. Abych však ne- vzala odvalu druhým, musím u- kázat, že se také nebojím, ob- zvláště tam, kde se jedná, co je ku prospěchu národa. Mnozí praví, že žena má první místo u kamen a výchovu dětí, což i já přiznávám, ale táži se, není-li matec dopráno vzdělání, jak mů- že vychovat z dětí rozumně ob- čany? Vždyť ona je první jejich učitelkou a čemu ona je učící, to si dlouho — snad po celý život pamatují. Tady je zjevný dů- kaz, že matka má být rozumná, právě jako muž, ba ještě více, má-li národ pokročovat ku předu, neboť ona první musí k tomu ná- vod dáti, což jest pravda nad slunce jasnější. Však neprávěle světla chť držet matky v podru- ží, aby nimi mohli dle libosti to- čiti. Tolik oni tmáří ví, že vzde- laný člověk se jim nedá tak snad- nou využítkovat, jak oni by si to- tíž přáli. Proto se staví proti ná- šemu právu. Oni to cítí předem, že by s námi měli těžší práci do- stat nás na svou stranu, než s muži, z nichž mnohého za 5 centů koupí. Hledme tedy postupovat do předu, ne zpátky. Všude ku předu a ne náš chltl udržet v za- du a v porobě. Vezměme si pří- klad z Jihánů, ti se proti nám hlavně staví. Ze jsou to tmáři, to každý může vidět, již z toho, co prolili krve k vůli otroctví. Já, znají dobře všichni, Bůh ale dá, že jejich odpor bude marvý. Vy- mlouvají se, že k vůli černochem to nemohou dovolit. Což ti čer- noši jsou před Bohem špatnější? Jen ať jim dají řádné vzdělání. A pak vždyť se Jihané vraždí sa- mi mezi sebou, jak se tudíž mo- hou černochem vysmívat a mlti je za nřízí, když jim sami na so- bě dávají špatný příklad. Ovšem dopouští se i černoši násíh, ale neděje se to i mezi bělochy a, kdož ví, jestli se to černoši neu- učili od jiného? Jest-li chceme správně rozhodovat, musíme jim dát tu polehčující okolnost, že jsou to dusud polovíční divoši. — Nechej snad černochy zastávat, pouze chej říci, že se má každé- mu stejným loktem měřit. Jestě jsem neslyšela, aby vzdělaný čer- noch vykonal takovou hanebnost, jako bílí vzdělaní pášou. Zde je nedávný příklad na páteru Smí- tovi. Ten se dopustil dvojnásobné vraždy a snad ho pustí bezrestně, ně je to vrah a hář numero první. Prvně přehánal, že je blázen a když ho uvědomil, že lže, zase předstírá novou lež, tvrdě, že umřela po operaci. Jen se ho zeptají, kde se vzalo z určého tolik krve? Potom snad řekne, že se z ní patřila. Takové přehmaty bychom my jistě ne- dělaly. Abychom totiž velblouda pouštěly a kony čyly. My si přejeme svobodu a všem stej- nou, ale v mezech slušnosti. Ne- snad aby se mohla svobodně vra- dít, krást, pálit a šití? Ti ne- přátelé světu by ten svět rádi u- držili na postupu jako ve středo- věku, a tom neuf pošly. Vsu- de, kde se utváří demokratická

vláda, tak jí podvrací. Hned jsou v Portugalsku, zase ve Francii, kde rádi by nastolili krále, neboť oni ví, že se s jedním spíše do- hodnou, než jako s celým náro- dem. I my jim působíme bolení hlavy a našim právem, neboť tím lidstvo se posune do předu, když budou vychovavatelky vzdělané- ší. Na nás záleží blaho národa, když totiž vychováme řádné rodi- ny. Nevěřím, že by naše volební právo přivedlo úpadek v blahoby- tu, leda pro ty příživníky. Pak by se tím snad napravil mnohý ten starý, nechtěl-li by zůstat vzadu. Sprvu jsem to měla za zlé těm bojovním, že to tak mocně vymáhají. Teď jsem ale tomu teprve porozuměla, jak mat- ka může vykonat dobro, je-li roz- umná. Tu se naskytuje příležit- nost ku vzdělávání, tak o ní pra- cujme, abychom byly bychody svých předků, když se chtěli sprostit robot a desátek. Jen srovnání země se domohly blahoby- tu, jak nás o tom učí historie. Pak vzdělání národové nedrženi v porobě, to je každému zjevné a není se třeba o tom široce roze- pisovat. Ku koneci bych dala ná- vrh na zlepšení našeho povolání, aby bylo postaráno o učební ú- pravu pokynů; deery před vstu- pením v stav manželský, aby kaž- dá šla předně do takové školy, by ukázala, umí-li upéci chléb a při- pravít jídla. Která by to doká- zala, mohla by být propuštěna hned a která ne, tak aby tam byla tak dlouho, až se to naučí. Tím by se předešlo rozvodům a mnohým nedorozuměním. Potom by se na nás jinak pohlíželo. — Takhle ovšem je to dosud dost smutné, když musíme každou chvíli slyšet, že neumíme přípra- vit jídlo, což je naš nejprvnější povinností. Jak potom můžeme rozumět jiným věcem? Tu je třeba zase jen se učit a, když odhu- dime řádně naši práci, pak po- rozumíme i jiným věcem, a bude- me se snažit, abychom se jich čestně zhostily. Pak budeme snadno rozumět i tomu, co je nám k dobru i ku škodě. Milé drůžky, snad si pomyslete, že bych již ráda stála při volbě. To mě ani nenapadne, toho se zastá- vám pouze k vůli našim potom- kům, aby měli po nás památku, že jsme jim dobyly svobodu, ne- bo to je ten nejcejnější dar. Pa- natujte, že stojatá voda zapáchá a, kdo nejde ku předu, jde zpát- ky. Tak jen ku předu a ani krok zpět. Zakončuji J. K. slokou:

Nechtěj zoufat, když se proti tobě, sestro, šklebí závist trkává, kdo se, pravdy háje, obává, ten jí škodí, nejsa věren sobě. Pravda nezna ustoupiti zlobě, kdo jí laje, ten jí zastává, ke etí jsou jí slova rouhavá, blud a šalba hlupců ku ozdobě. Pravda je co eedr na Libanu, to jen nám dují větrové, jen vše říčí vonou její manu!

Jáhly.
Přebor jáhly a vyper je třikrát ve vařící vodě. Na dva koflíky jahel dej pět koflíků vody, osol je a nech podle potřeby půl dru- hé aneb dvě hodiny vařit, velmi často jimi mibhajje. Usmaž na náhle drobno rozkrájenou cibul- ku a onasť tím jáhly.

Michaná vejce se sardelemi.
Sardele vymyj, kústky z nich vyber, drobno je rozsekej a na náhle se zelenou petruželkou, na drobno rozkrájenou, je usmaž. U- dělávaj mibhajje vejce, začahej do nich sardele.

(Dokončení ž. H. na str. 12.)

Dobré mydlo.
Jsou mnohá dobrá mydla. Z nich odporúčujeme Severova Lé- čebné kožní mydlo (Severa's Me- dicated Skin Soap), jež, jak jmé- no naznačuje, obsahuje cenné lé- čivé součástky, a nichž jest zná- mo, že působí přejímne a lahodi- vě na pleť. Jest to dobré mydlo ke koupeli děcka, k udržování pleti zdravé, všude k toaletním potřebám, mužům při halení a při vyzubování vlasů. Má být v kaž- dém domácnosti. Cena 25 centů. V lékárnách. Žádejte však vý- slovně jen Severova mydla. Ne- udržete-li ho v lékárně obdržeti, objednejte přímo od W. F. Seve- ra Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement